Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну, пішли, сину, я тобі покажу світу трохи...
— Ти мені, мамо, краще покажи, де тут видавництво!..

перець

№ 7 (761). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1967

Лист моїм молодим дописувачам із села Врадіївки на Миколаївщині.

Здоровенькі були, шановні молодята!

Мудрі люди кажуть, що ліпше сто раз усміхнутися, аніж один раз заплакати.

Сам завжди дотримуюсь цього здорового правила, а це не витримав, заплакав. Заплакав отаке-е-е-нними сльозами, читаючи... вашого дописа.

Прочитаю рядок і реву, прочитаю другий — ще дужче реву. Сльози гарячими струмками з очей течуть, а я вдіяти з собою нічого не можу. Пробував уже й лоскотати себе, вже й смішні анекдоти став згадувати, — не помагає. Реву й реву. Добре, що допис коротенький, а то, їй-бо, міг би увесь сльозою витекти...

Ви пишете, молоді мої шановні друзі:

«Є в нашому селі красивий кінотеатр, є великий гарний парк, де ми любимо відпочивати на лоні зеленої природи. Ось уже прийшла весна, недалечко-недалечко той день, коли в парку все зазеленіє, защебечуть пташки на деревах, заграє музика на танцювальному майданчику. Але нам страшно згадувати про той чудовий день, дорогий Перче».

Прочитавши це місце у вашому дописі, я насторожився, але ще не плакав. Заплакав я, коли добрався до таких ваших рядків:

«Є в нас група поганої молоді, котра п'є і хуліганить, влаштовує на кожному кроці бійку, лається й ображає хлопців і дівчат. Ми певні, що так буде і в цьому році, бо добровільної народної дружини у нас немає, а міліція за порядком у парку й біля кіно майже не дивиться. Коли тут затівається бійка, міліціонери непомітно зникають. Отак, дорогий Перче, у нашій Врадіївці «моя міліція мене береже».

Отут я і заревів. Заревів з сорому... за вас, мої шановні молоді друзі, особливо за вас, хлопці! Ай-я-яй! Ай-я-яй! І ще раз: ай-я-яй, ай-я-яй! Ну самі поміркуйте. Такі здорові степовики, такі спортовці, а купки сопливих хуліганів боїтеся. Уявляю собі картину. Ви гуляєте в парку з дівчатами, попід ручки собі шпацируєте, замріяно пташиний концерт слухаєте чи на танцмайданчику польку-ойру вибиваєте, коли, де не візьмись, — парочка п'яних хуліганів вдирається. «Р-р-озійдись, — кричать знахабнілі покидьки, — бо жизні рішимо!» Дівчата в крик: «Ой, мамцю моя! Рятуйте!» Ви собі в крик: «Міліція, р-рятуйте!» Та дьору, хто куди, та берете такий спринтерський старт, що тільки штани лопотять. А знахабнілі покидьки ще й регочуться услід та глузують: «Улю-лю-лю, аля-ля-ля! Бач, якого дьору дають герої у бабиній кохті. Теж мені кавалери називаються!»

Скажу вам одверто — не хотів би я бачити такої картини. Не витримав би. Крізь землю, здається, провалився б, мої славні хлопці-молодці.

Але дозвольте, я трошки одхилюся до іншого випадку. Недавно приїздить у редакцію ходак з Кіровоградщини і каже:

— Чи можете ви вплинути на нашу сільраду?

— А що трапилось? — питаю.

— Та нічого такого не трапилося, але в нашому селі вже десять років криниць не чистять. Скоро вже жаби в них «кумкатимуть», а сільрада хоч би хни!

— А що, хіба з ваших криниць орли воду п'ють? — питаю.

— Та ні, ми, селяни, п'ємо.

— Так чому ж ви, селяни, не почистите? Споконвічне ж правило існує: той доглядає за криницею, хто з неї воду п'є.

— Е, то колись таке правило було, — каже ходак, — а тепер хай сільрада про це думає.

Бачили такого нахлібника?! Він скоро зажадає, щоб сільрада йому носа білою хустинкою втирала, коли на нього нежить нападе.

І ще раз скажу вам одверто: нахлібництвом, як це не прикро, тхне і від ваших претензій до міліції, і від усього вашого допису. Та де це видано й де це чувано, скажіть мені на ласку, щоб молоді здорові хлопці ховались за спину міліціонера, коли в парку чи біля кінотеатру починає викобенюватись хуліганствуючий ублюдок? Та ви що— самі не можете дати достойного одкоша паскудству? Та такого, щоб до нових віників запам'ятався! Майте собі на увазі, що ніхто так не боїться сміливого й дружного одпору, як боїться хуліган. Ця капосна істота тоді тільки молодець, коли діє проти овець, а проти молодця він сам вівця. Це факт, це давній, як світ, закон.

Так будьте ж молодцями, шановні мої друзі, будьте ж мужчинами! І народну добровільну дружину ніхто вам не організує, як ви самі її не створите. Господь-бог з неба її не скине у ваш парк, бо в бога самі янголи, а вони теж хуліганів бояться.

Є у вас райком комсомолу, так ви разом з ним подумайте, порадьтеся, як і що до чого — і за діло. За діло, мої молодята! І хуліганів тих, як вітром зідме. І не писнуть. І порядок буде у вашому парку, і радісно вам буде, і весело вам буде, і приємно вам буде.

А нахлібництво — погане діло, — це теж майте собі на увазі. З ним теж треба боротися дуже кріпко ще з молодих років.

Весняних радостей вам і щастя зичу од усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

ЛІКИ

(БАЙКА)

Антона Балабона
Вінчала слава Ціцерона.
Було, промову як утне —
Захоплені лунають «охи» й «ахи»:
— Ну й молодець! Мов забиває цвяхи!
А ерудиція — мудрець не осягне...
Та раптом наш Антон захрип.
Тривожиться місцева медицина:
— Ангіна? Грип?
Гай-гай — не грип і не ангіна...
Чому ж утратив мови дар,
Чому вітії не чувати?..
Заслаб Антонів секретар —
Шпаргалок нікому писати.

Коли і ти від того захворів, —
Не спантеличуй лікарів! —
Нехай секретарю дають уколи,
А сам хоч кілька вечорів
По ліки походи... до школи.

Іван СМОЛЬНЯКОВ.

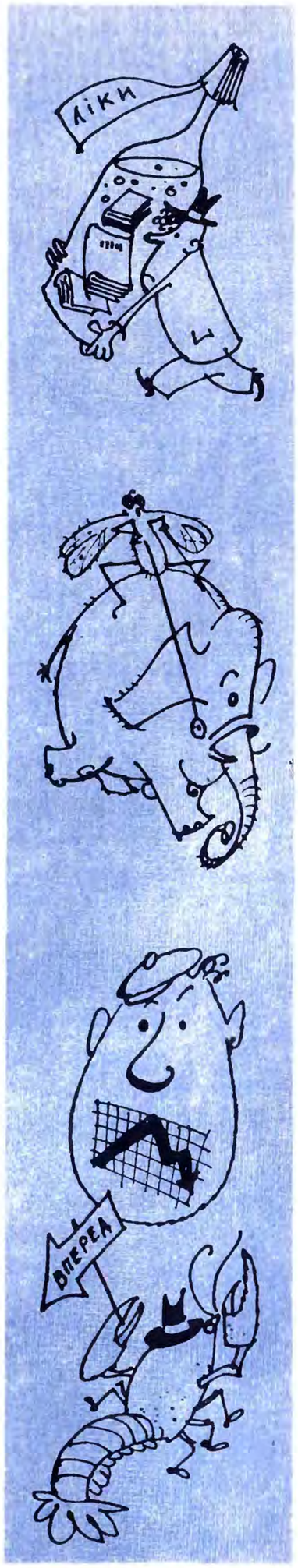

НА СВІЙ АРШИН

Слону на спину Муха сіла.
Гуділи Мошки:
— Он де сила!
Таки, нарешті, приручила.

ДОТРИМАВ СЛОВА

Сам виконроб дав зборам слово
Будинок кінчить достроково.
— Без хвастощів і без обману,
Не завалю,— кричав він,— плану!
Й не завалив — свого добився.
От тільки дім той...
завалився.

ДОСТОЙНИЙ КРИТИК

«Ото бездара!
Ну й дивак!
Чи ж личить
Плавати отак?
Виля хвостом
Сюди, туди...
Й пливе вперед —
Проти води.
Хвостом потрібно брать
ось так» —
Як міг, паплюжив Сома
Рак.

Григорій ДМИТРЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ображаєшся, що я говорю тобі «ти»? А даремно: на старших не ображаються!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Як тут працювати будеш, коли тебе ніхто не підтримує?

ДОБРА ДУША

П'ЯТИХАТКИ (Дніпропетровщина). Недавно директор місцевого мішторгу т. Бабич провів археологічні розкопки у магазині № 10 і знайшов поклади ганчірок, розміром 35×40 см., які колись були узорами для подушечок. Виявилося, що ці поклади утворилися ще до грошової реформи.

Щоб прищепити покупцям любов до антикварних речей, т. Бабич наказав збувати цей історичний мотлох у «нагрузку» до купленої клейонки. Покупці щиро дякують т. Бабичу, який догадався продавати ганчірки по 75 копійок, а не по сім з половиною карбованців, як це зазначено на дореформеній етикетці.

ЗАСЛІПИЛО...

ЖИТОМИР. (ТАП). Як повідомляють з с. Сімаківки Ємільчинського району, тут трапилося лихо. Одного ясного дня раптом засліпило очі директорові та головному інженерові мехколони № 6 «Сільелектро» тт. Мороженку і Морозу. Тому вони, обминувши школу і господарчі будівлі колгоспу, в першу чергу підключили електричне освітлення до церкви.

Подейкують, правда, що керівники мехколони № 6 зробили це навмисне, аби замолити свої гріхи. А вони їх чимало нахватали в ході електрифікації сіл.

Телеграфне Агентство Перця

СКІЛЬКИ КОШТУЄ КРАПЛЯ

Мабуть, ще нікому не спадало на думку підраховувати, скільки коштує крапля води. А колгоспники артілі імені Фрунзе (Красилівський район на Хмельниччині), озброївшись рахівницями, визначили, що вартість кожної краплини води, яку щастить видобути з їхньої артезіанської свердловини, оцінюється карбованцями. Адже працівники Хмельницького БМУ-69 «Мельводбуду» взяли за ремонт свердловини 1.044 карбованці, а через місяць вона вже не діяла. Тоді ремонтники взяли 1.883 карбованці, а свердловина вийшла з ладу вже через два тижні. Тепер колгоспники знову збирають гроші, щоб ще раз покликати ремонтників. Вартість краплини води з кожним ремонтом зростає.

НОВИНИ КУЛІНАРІЇ

Юрисконсульт Очаківського рибоконсервного комбінату Г. Куликов розробив рецептуру нового соусу. В основу покладено акт робкоопу «Рокитне» (Кременчуцький район на Полтавщині) про виявлені в ящику фабричної упаковки 22 шматки черепашника замість 20 банок «Ставриди в томатному соусі». Ігноруючи і факт нестачі консервів, і контрольний талон укладальниці, що лежав на місці, і те, що черепашник міг потрапити в ящик на комбінаті (камінь місцевого походження), Куликов відповів, що претензія робкоопу безпідставна, бо акт складено «с нарушением пп. 16—18, 20—21, 25—26» інструкції про порядок приймання продукції.

Рецепт крючкотворного соусу затвердив директор комбінату А. Бичко.

ПІСЛЯ НАЛЬОТУ

ЗОЛОТОНОША Черкаської області. (Телеграфом). Після нальоту браконьєрів на мисливське господарство «Тамарівщина» на місці залишився фальшивий акт на одну вбиту козу та ріжки і ніжки від трьох диких кіз. Керував нальотом голова місцевого районного товариства мисливців Юхим Олександрович Король, не раз уже відзначений доганами за порушення правил полювання.

СЕАНСИ ЗАМОРОЖУВАННЯ

СОСНИЦЯ Чернігівської області. (ТАП). Тут, у клубі села Шаболтисівка, протягом всієї зими проводились сеанси заморожування людей. Щоб відвідувачі легше переносили холод, їхню увагу відволікали демонструванням кінофільмів або танцювальною музикою.

Організатор заморожування — голова Авдіївської сільради т. Роговенко. Він доводить, що такі сеанси приносять подвійну користь: знімають турботу про опалення клубу і гартують здоров'я людей.

Є чутки, що цими днями сеанс заморожування в клубі буде дано спеціально для працівників Сосницького райвідділу культури.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

КОЛИ ВЕДМЕЖАТНИКИ ПЛАЧУТЬ

Він розкрив ящик з інструментами і холоднокровно взявся за роботу. Це діло було йому знайоме. 18 зламаних сейфів найскладніших конструкцій — такий досвід життя. Відсидівши, скільки належало, він уже декілька років чесно торгував канцелярським приладдям. Та серце колишнього ведмежатника не витримало, коли одна жінка попросила його відкрити... тумбочку.

— Не відкривається? Це мені раз плюнути, — пояснив він. А через дві години, знесилений, ловив на льоту скупі чоловічі сльози:

— Старий я став, — плакав фахівець. — Сили не ті...

Звідки було знати старому ведмежатнику, що тумбочку виробництва Житомирського промкомбінату облмісцевпрому можна відкрити єдиним способом — вибити дверці.

ЯК СТВОРЮЮТЬСЯ ШЕДЕВРИ

Останній крик моди на Заході — твори так званого стихійного мистецтва. Творець бере пару метрів полотна і кладе його, скажімо, під колесо автомобіля. Шедевр готовий. Залишається придумати для нього назву і нести на виставку.

Працівники Херсонського механічно-ремонтного заводу, взявши на озброєння метод стихійних митців, експонують на нашій виставці шедеври під назвою «Ящики для сміття». На ящики взагалі вони скидаються мало. Але безперечно одне: по них чимсь проїхали. Притому важким. Бо «ящики» абсолютно деформовані.

«РУКАМИ НЕ ТОРКАТИСЯ»

Буває, такий заклик на виставках відвідувачі ігнорують.

Гостям нашої виставки ми б радили серйозно поставитися до перестороги. Адже на стенді, під яким висить табличка, — продукція Білоцерківського заводу металовиробів: відра, тази, ночви, баки для білизни. На ручках і по краях цих атрибутів побуту такі задирки і гостряки, що дуже небезпечно для пальців!

ТАНЦЮЙТЕ З НАМИ!

Не вмієте? І не треба вміти. Навіть музика не потрібна. Наша виставка пропонує такого партнера, що з будь-кого зробить першокласну танцюристку. Як візьмеш його за ручку, то він як поведе, як потягне! На місці не встоїш. Йдеться про підлогонатирач виробництва харківської фабрики «Електромашина». Усе передбачили творці машини. Коли знесилена партнерка уже не в змозі стрибати з боку в бік, вона робить одчайдушну спробу зупинити невгамовного танцюриста. Клацає вимикачем, а вимикач не працює. Увімкнувся підлогонатирач, а вимкнутися не може. Отже, танці «до упаду»!

„Юринда"... і інші

Буває таке. Глаголить з трибуни якийсь оратор. Називає прізвище кожного винного і невинного, а решту йменує «та інші». Як правило «та інші» завжди задоволені. Принаймні ті, що не дуже розраховували на похвалу.

Проте є люди, які категорично не хочуть бути «та іншими». А в даному випадку «та іншою» не хоче бути ціла організація. Житомирська облспоживспілка.

— Зніміть з нас оте титулування, — благає голова цієї організації П. А. Анкудевич, — бо життя не маємо. Торгувати треба, магазини будувати треба, а планові організації вважають нас «та іншими». Відпускають на будівництво те, що кіт наплакав...

А в с. Нова Котельня одна жінка мені сказала:

— Ви нам більше добрих товарів давайте. А магазин — юринда. І тутечки можна торгувати.

В унісон жінці у шпаринках стін засвистів вітер, а на купі фуфайок жалібно м'явкнув кіт. Продавець, що грів над електроплиткою руки, подивився на клієнтку таким поглядом, ніби вона замордувала його дитину.

— Ти, Ганно, простояла б отутечки цілий день, то побачила б, що то за юринда...

Ганна не збиралася стояти цілий день. Вона бурчала, що «вже півгодини» стоїть у черзі.

З фуфайок знову обізвався кіт. Хтось спитав:

— Сала не чіпає?

— Хоч на шию йому чіпляй. Мишку отак, чи щурика, то бере.

— А є?

— На продаж нема, а так водяться...

Для скептичної Ганни усе це «юринда». Для всіх інших покупців — «неподобство», а для продавця — «просто мука».

А воно і не юринда і не просто мука. Танцювати за прилавком гопака від холоду і танцювати під дудку кожного клієнта, щоб не зіпсувати йому настрою, — справжнє мистецтво.

Скільки є на Житомирщині таких віртуозів, підрахувати не вдалося. Зате вдалося з'ясувати, що є на Житомирщині ще чимало таких ось магазинів, є ще до «сімдесяти магазинів «на дому», а в багатьох селах і того немає.

Хай не буде це каменем у город облспоживспілки. Цій кооперативній інстанції треба віддати належне. Лише за останні два роки вона спорудила до 150 торговельних точок. Будують кооператори, як можуть, будують, що можуть, і навіть будують те, чого не можуть. Капіталовкладення вичерпують до копійки, а будівельні матеріали — до цурки. Будують кооператори і міцненько і чепурненько. Недавно здали у Житомирському районі «Чайну», як лялечку. Але щоб довести до ладу оту лялечку, щоб знайти оздоблювальні матеріали, начальникові відділу капітального будівництва довелося не одну краплину поту з чола витерти. Скільки поту та здоров'я треба, щоб роздобути вітринне скло і залізобетон, не може прикинути навіть сам начальник «Укоопостачу» О. С. Томін. Він кидає на планові об'єкти житомирцям лише 35 відсотків того, що передбачено. А де шукати отих 65 відсотків, де шукати матеріали на непланові будови і на капітальні ремонти, не натякає навіть.

Чи, може, і планувальники, і «Укоопостач» грають у піжмурки? Може, мислять: «Менше дамо, менше розтринькають». А воно і пуття виходить з цього менше. Замість будувати, люди ходять і нишпорять, де дістати матеріали. І будівництво гальмується, і люди вчаться робити «ліві повороти».

Правда, викручуються якось з цього скрутного становища на Житомирщині. Колгоспи будують магазини своїми силами. У минулому році передали у розпорядження кооператорів 37 споруд. Багато закінчують будувати, багато розпочали. Але ж у них не лише магазини. У них і будинки культури, і школи, і лікувальні заклади (замовчимо вже про виробничі об'єкти). То чи об'єктивно буде все звалювати на одні плечі? Чи не пора витягнути кооперацію з графи «та інших», бо ця графа ні кооператорів, ні покупців не задовольняє? Чи не пора розумно планувати і згідно з планом будувати, а не уподібнюватися отій Ганні, для якої магазин «юринда», а товар — «да»!

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Що хочу, те й роблю. За таким принципом керував т. Дячук радгоспом «Зірка» Біляївського району Одеської області. З робітниками поводився так: на одного гикне, на іншого крикне. А з цінностями: що впало — то пропало. Словом, дохазяювався самовпевнений директор мало не до цурки.

Робітники написали про це до Перця. При перевірці на місці факти підтвердились.

Секретар Біляївського райкому партії В. Чечуков повідомив редакцію, що за безгосподарність та інші порушення т. Дячука з посади директора радгоспу знято. Ведеться також розслідування фактів розбазарювання радгоспної продукції.

Недаремно кажуть: добре діло осяяне вінцем, а погане — сумним кінцем.

У ЯКОМУ Я МІСТІ?

(БУВАЛЬЩИНА)

ЛІТАК вирушав через кілька годин, а в мене ще безліч справ. Я сів у таксі. Водій включив стартер і клацнув лічильником.

— На Піщану,— сказав я.

— Діла не буде,— протяг він, подивившись кудись повз мене.— На Піщаній нема кого брати.

Я знав, що сперечатися марно. Відчинив дверцята. Водій взяв мене за руку і кивнув на лічильник: «10 коп.» — світилося тут.

— Та ми ще й не зрушили з місця,— здивувався я.

— Разове вмикання,— у голосі водія звучав дивний спокій.

Дрібних грошей в мене не було, і я дав йому карбованця. Він схопив його і почав, не поспішаючи, копатись у своїх численних кишенях, витягуючи звідти то п'ятака, то копійку. Я тримав долоню човником, мов професійний жебрак. На сімдесят шостій копійці він сказав, що дрібних грошей у нього більше нема. Дізнавшись за 24 копійки, що на Піщану таксі не поїде, я побіг до трамвайної зупинки.

У трамваї я з задоволенням спостерігав, як молода жінка лузала насіння, розтягуючи губи, щоб не торкнутись помади. Це в неї виходило дуже витончено. Викинувши лушпиння під лавку та обтерши хустиною руку, вона сказала мені, що на Піщаній вулиці ми будемо хвилин через двадцять. І справді, через двадцять хвилин я вже купував у магазині господарських товарів терміново потрібний вдома чавунок. Не зумівши пробитись крізь натовп біля прилавка, я через голови протяг продавщиці чека й через ті ж самі голови одержав важкий чорний чавунок.

— Загорніть, будь ласка,— я намагався перекричати тих, хто стояв біля прилавка.

— Нема бумаги! — вигукнула вона.

— Та я ж не можу йти з чавунком по вулиці!..

— Не можете, то не купуйте,— пролунав її голос.

Я встиг забігти додому, залишити свою покупку й подався в аеропорт. Треба було поспішати.

— Один до...,— простогнав я, придушений натовпом до віконця. Касирка просто обдарувала мене квитком. Увесь вигляд її промовляв, що мені надзвичайно пощастило...

Літак сів, і я пірнув у незнайоме місто. Поблукав трохи по вулицях і, відчувши голод, зайшов у кафе. Сів. Роздивляюсь. Перед стойкою столики. Перед кожним столиком на стойці їжа. Великий вибір. Бери та їж. На кожному столику квіти. Озираюсь — ніхто не наглядає. Я попоїв. Підійшла офіціантка. Я перелічив їй, що з'їв, розплатився і, одержавши точно решту, вийшов. Місто вражало чистотою.

— Мабуть, тут усі двірники — ударняки,— подумав я.— Але де ж вони? Чому їх не видно? А на тротуарах ні сірника, ні недокурка. Можливо, тут усі некурящі? Ні, наче курять. Дивина...

Я зайшов у магазин і за звичкою кинувся до прилавка.

— У вас є портфелі? — випалив я, врізавшись в стойку.

— Є,— відповіла продавщиця, і раптом я відчув себе якось не зовсім добре. П'ятеро, чи шестеро, які стояли один за одним, мовчки і з докором дивились на мене. Я став у чергу. Через три хвилини продавщиця вже показувала мені зразки чоловічих портфелів. Вона допомогла мені вибрати найкращий. Я заплатив гроші. Подаючи загорнутий у папір портфель, продавщиця сказала:

— Дякую!

— Що?!. — Я аж злякався. — Що ви сказали?..

— Дякую, — повторила вона, ласкаво посміхаючись,— заходьте до нас ще.

Я подививсь на неї пильніше. Моє нерозуміння, мабуть, звеселило її. Вона посміхнулась ще привітніше і повторила ще раз: «Дяку-ю!».

Я вискочив з магазину і ненароком штовхнув якогось старого, що саме розгортав морозиво. Обгортка випала з його рук, вітер підхопив її, а старий, демонструючи дивну жвавість, побіг наздоганяти її.

— Навіщо йому ця обгортка? — здивувавсь я. А старий вже прямував з нею до найближчої урни.

Минув тиждень.

Моє рідне місто зустріло мене сонцем і щебетом птахів. Будинки, втопаючи у зелені, підморгували мені вікнами, машини вітали веселим шелестом шин. Двірники енергійно працювали мітлами, загрібаючи папір, соняхове лушпиння, недокурки. Я йшов, не помічаючи цього, і все думав про місто, з якого я прилетів.

— Який я паскудний. Я так погано думав про людей...

— Куди преш, дубино,— пробудив мене чийсь голос. Одягнений за останньою модою молодик кинув через плече шкурку від кавуна.— Хіба не бачиш, що тут зніматимуть кіно?..

. . . . . .

Ти спитаєш, читачу, у якому місті я живу? А ти вийди на вулицю, зайди у магазин або їдальню, поїдь у трамваї. Можливо, ти мій земляк, любий друже.

Йосип ШАПІРО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

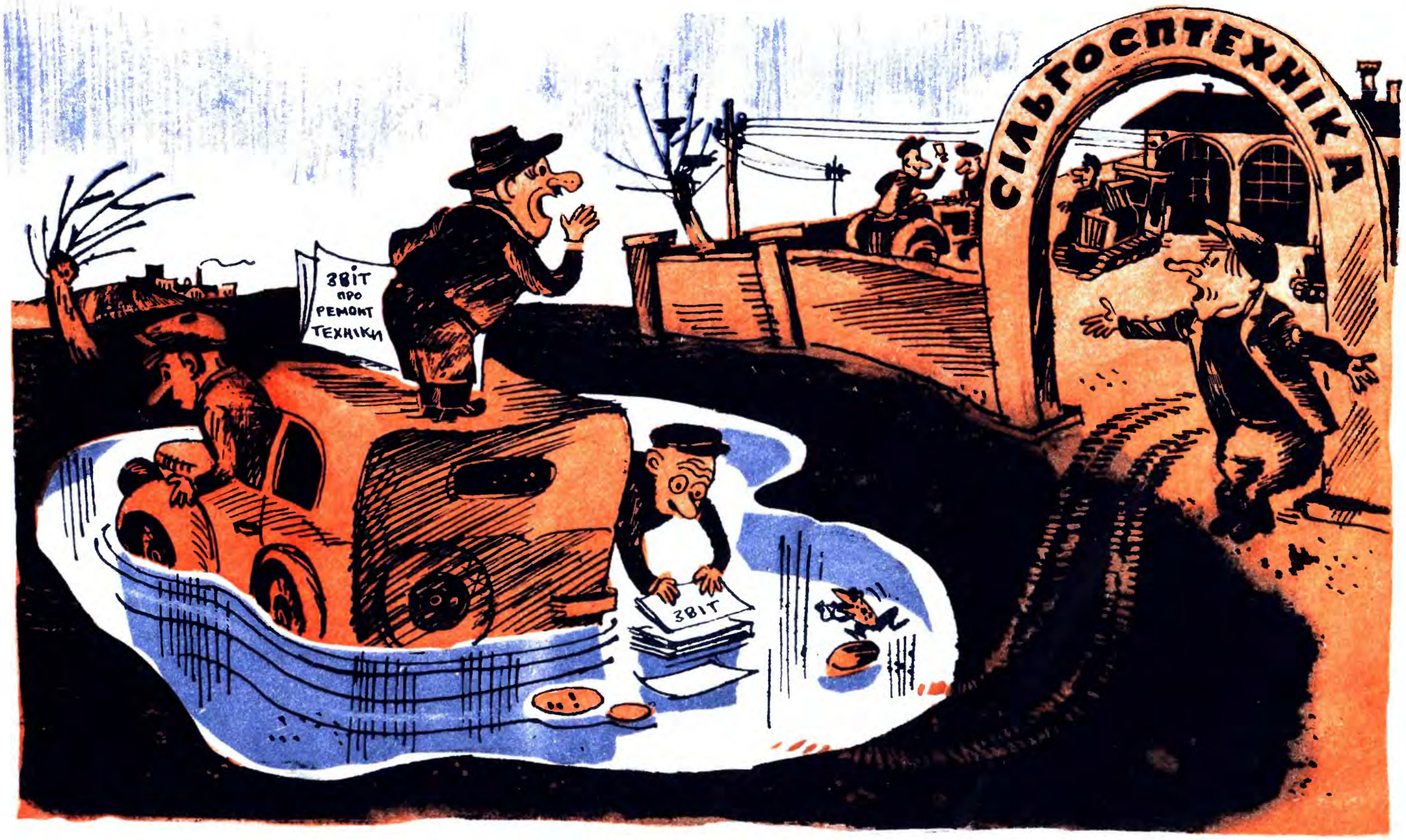

— Витягни з болота, бо я запізнюся зведення підвезти.
— Та жоден же трактор не заводиться...

Картини з життя первісної людини

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

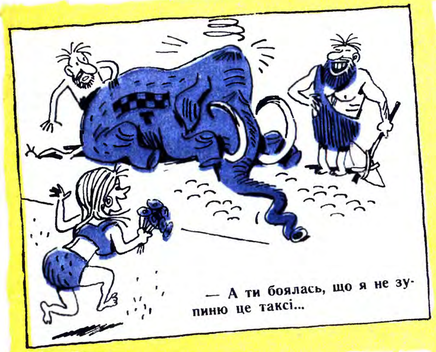

— А ти боялась, що я не зупиню це таксі...

— Ти впевнена, що професор не помітить у нас цих шпаргалок?

— Пробачте, замість півбокса постриг вас наголо.

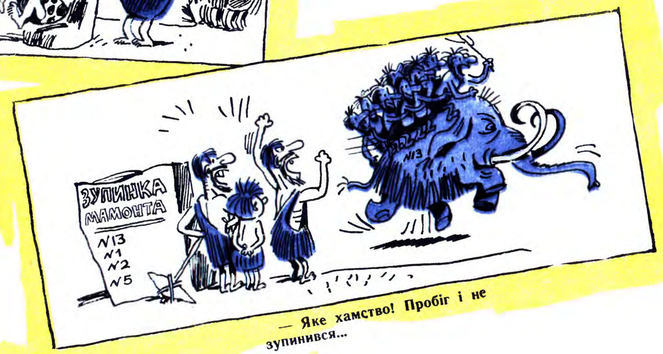

— Яке хамство! Пробіг і не зупинився...

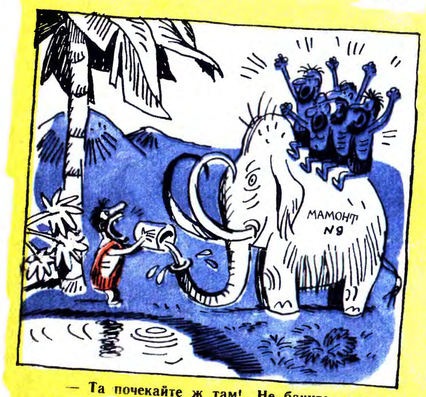

— Та почекайте ж там! Не бачите, що заправляюсь?!

— Як ми просто здихались цього ревізора.

По той бік здорового глузду

Було, кажуть, таке. Зайшов чоловік до ресторану та й попросив, щоб йому принесли три склянки чаю і тут же одну забрали назад.

Офіціантка здивувалася, але замовлення виконала.

Другого дня історія повторилася.

Третього дня — те ж саме: три склянки подай і одну назад забирай...

Отут уже не тільки офіціантка, але весь персонал ресторану розгорнув жваву дискусію на тему: кого бог розумом обділив?

Як виявилося трохи пізніше, підстав для подібних розмов не було. Клієнт, який замовляв чай, мав розуму не менше, ніж це дано всім іншим нормальним людям. Єдине, чого йому справді бракувало, так це — знань граматики. Неспроможний самостійно визначити, як треба сказати: «дві склянки чаю» чи «два склянки чаю», він і змушений був удатися до хитромудрої вигадки, що так ошелешила працівників ресторану.

Історія ця, прямо скажемо, не така вже й цікава, щоб про неї писати. Та пригадалася вона нам у зв'язку з іншою, більш серйозною і навіть драматичною пригодою.

Недавно керівників Одеського заводу важкого кранобудування викликали до райкому партії і там, як запевняють очевидці, з них протягом години «знімали стружку».

Відомо, що у такій ситуації навіть залізо втрачає у вазі й температура у нього помітно підвищується.

Так, між іншим, сталося і з керівниками згаданого підприємства. Від них прямо-таки пашіло вогнем. І весь цей бурхливий потік теплової енергії вони обрушили на своїх підлеглих.

Невдовзі всі вже гасали по цехах заводу і закоханими очима поглядали на кожну металеву річ, що траплялася їм на шляху.

— А непоганий верстатик, правда ж?

— Нічого. Років з десяток ще, мабуть, рипітиме.

— Та ні... Ми — в тому розумінні, що непогано було б цей верстатик автогенчиком різонути і — в металобрухт. Тонн на п'ятнадцять потягне!

Іншого за такі слова так різонули б!.. А тут — терпи! Комісія! Самим директором створена для виявлення резервів металобрухту.

Комісія, треба їй віддати належне, блискуче впоралася із своїм завданням: гребла, де можна і де не можна і, кінець кінцем, нагребла стільки брухту, скільки саме потрібно було, щоб райком поставив заповітну «галочку» — план виконано!

Коли весь металобрухт, нашкрябаний комісією, було навантажено на платформи і відправлено «Вторчормету», керівники підприємства почали шкрябати власні потилиці. Гадали, очевидно, що таким чином вдасться заготовити хоча б ще кілька тонн залізного лому, без якого не може обійтися власна заводська електроплавильна піч.

На превеликий жаль, нічого не вийшло.

То навіщо ж віддавати те, що тобі самому потрібне? — може дехто спитати.

Люди наділені здібністю логічно мислити, так, між іншим, і роблять — питають. І найперше це роблять самі керівники заводу. Їм на запитання відповідають запитанням:

— А хіба ж для вашої печі не занарядили брухту?

Від правди нікуди не втечеш: занарядили. І підприємство цей брухт одержує. Але вже по тому, як його зволить прислати «Вторчормет».

Виявляється, отой, котрий вимагав, щоб йому принесли три склянки чаю і одну назад забрали, — не такий уже дивак, як декому може здатися. І в усякому разі — не новатор. Тим же хитромудрим методом давно вже користуються люди, причетні до планування поставок металевого брухту. Це їм дякуючи з території одеського заводу ім. Червоної Гвардії торік було вивезено 3.212 тонн залізного лому і завезено назад 1.000 тонн абсолютно такої ж металургійної сировини.

Як бачите, і співвідношення чисел таке ж, як і в того кмітливого відвідувача ресторану: 3 подай, а 1 назад забирай...

За тією ж геніальною схемою весь час відбувається передислокація металевого брухту і в ряд інших промислових підприємств Одещини. Колектив заводу пресів, наприклад, торік зібрав 4.260 тонн залізного лому. Хотів був залишити собі 600 тонн на власні виробничі потреби, а на нього грізно пальцем насварилися: «Зась! Не маєте права...»

— А чим, — поцікавилися керівники підприємства, — будемо живити власну електропіч?

Про заводську піч Міністерство верстатобудування — спасибі йому! — не забуло. Для неї воно теж виділило відповідну кількість брухту. Якраз стільки, скільки потрібно: 600 тонн. Але... прибудуть ці тонни з іншого заводу, розташованого за кілька сотень кілометрів від Одеси.

Не менш зворушливу турботу про підлегле підприємство виявило і Міністерство тракторного та сільськогосподарського машинобудування. Запропонувавши своєму одеському заводові ім. Жовтневої революції здати 15 тисяч тонн залізного лому, воно одночасно вислало йому фонди на одержання 7,5 тисячі тонн такої ж сировини з інших підприємств республіки.

Звичайно, люди, які планують поставки і збут металобрухту, не такі невігласи, як ресторанний дивак. Дечому їх навчили в школах та інститутах. Принаймні, скориставшись однією з чотирьох загальновідомих арифметичних дій, вони змогли б раз і назавжди покінчити з безглуздими зустрічними перевезеннями брухту.

Та це, очевидно, не входить у плани планувальників. Вони, очевидно, вважають, що таким дріб'язком, як вторинна металургійна сировина, цілком і повністю мусить займатися «Укрвторчормет», керований Володимиром Миколайовичем Щепанським.

А у Володимира Миколайовича — своя арифметика. Він за вагон проданого брухту одержує втричі більше, ніж сам за нього платить тому ж таки заводові. Він ладен усе життя сюди-туди їздити та возитися...

Є ж бо зиск!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Арон Йосипович Ройзис прийшов у Путильську райспоживспілку Чернівецької області і впевнено заявив: «Завалю! Завалю район ковбасою і шинкою».

Наслідків довго чекати не довелось. Ройзис і справді «завалив». Він заготував 800 кг. м'яса, звалив його на купу, а сам запив. М'ясо зіпсувалось.

Про цей факт і про судову тяганину з цього приводу розповідалося у фейлетоні «Заморожена дірка» («Перець» № 23 за 1966 р.).

Як повідомив секретар Путильського райкому КП України П. Зарванський, факти підтвердились. Ройзиса А. Й. засуджено до 2 років позбавлення волі.

На винних у потуранні Ройзису накладені адміністративні стягнення.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Я просив його підбирати сильних працівників.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПОГОВОРИЛИ

— Гей, куме, а йди-но сюди! — гукає один кум до другого.

Той підійшов.

— Здоров!

— Здоров.

— Привет!

— Привет.

— Салют!

— Салют.

— До побачення!

— Бувай!

Та й розійшлися.

Повідомив М. І. МАМАЙ

з с. Мала Клітна Красилівського району Хмельницької області.

ПОКУШТУВАВ

У приміському поїзді до одного діда підсів парубок. У діда була велика «авоська», а з неї щось капало. Хлопець, недовго думаючи, узяв на палець, покуштував і, прицмокнувши, додав:

— Що, папашо, огірочки малосольні везете?..

— Та ні, — відповів старий, — цуценя...

Повідомив Є. ЩУРЕНКО

з м. Богодухова Харківської області.

МАБУТЬ, ДОЩ БУДЕ...

Прокинувся Михайло. Потягнувся в ліжку, позіхнув і каже:

— Ох, так спати хочеться! Мабуть, дощ буде.

А мати йому:

— Якби це так, то дощ періщив би і вдень, і вночі...

Повідомив В. БАС

з м. Харкова.

ТАЛАНТ

Мати до батька:

— Ти тільки подумай, наш Іван з'їв цілу макітру вареників.

— А ви казали, що я нічого не можу, — гордо сказав Іван.

Повідомив Б. Г. ЩУР

з с. Голгочі Бережанського району Тернопільської області.

СТРАШНИЙ ЗВІР

(З народних співанок)

Ішов Гриць з вечорниць
Темненької ночі.
Сіла сова на воротях,
Витріщила очі.
Він до неї: «Гиля, гиля!»,
А вона — присіла...
Аби в Гриця не та шляпа,
Була б його з'їла...

Записав Віктор ЖУЖНЄВ

з м. Могилів-Подільського Вінницької області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

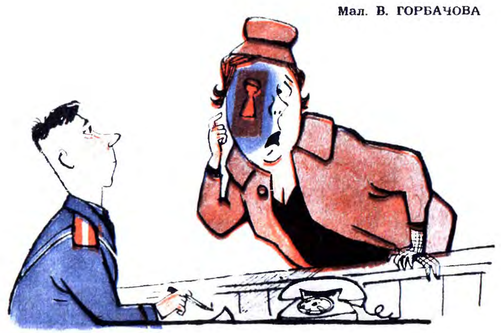

— Сусідка стукнула мене дверима, та ще й запевняє, що ненароком!..

ФІЛІЯ У ФІЛІЇ

З Києва у Харцизьк надійшла бандероль. На ім'я громадянки Руднєвої. У бандролі було тридцять фотокарток, а на кожній фотокартці по двадцять дев'ять чоловік. Над головами цих людей гордо здіймався Богдан Хмельницький, а під ногами стелилося: «м. Київ, 1966 рік».

Громадянка Руднєва пильно вдивлялася у кожне обличчя, але себе не впізнала. Знайомих теж.

Зверху на бандролі було зазначено, що вона ціниться у 12 крб., а знизу — зворотня адреса якоїсь Довгополової. Хоч громадянка Руднєва громадянки Довгополової не знала, себе на фотокартці не впізнала, але 12 крб. заплатила.

За сім хвилин громадянка Руднєва пригадала, що рівно сім місяців тому вона була в Києві і сфотографувалася. Якийсь фотограф-пересувник Володя поставив її з подругою перед пам'ятником Б. Хмельницькому, клацнув фотоапаратом, взяв гроші і сказав:

— За фотокартками приходьте на Володимирську, 17.

Вони з подругою ходили, але їх годували обіцянками. Потім дали кілька карток і авторитетно запевнили: «Решту вишлемо».

Отож вислали.

Громадянка Руднєва довго не думала. Послала листа Довгополовій: «Вийшла помилка. Ви мені надіслали чужі фотокартки. Повідомте, куди їх вислати, щоб мені повернули 12 карбованців?..»

Від Довгополової ні слуху, ні духу.

— Є у ваших штатних розписах громадянка Довгополова? — спитали директора Київської фабрики фоторобіт В. П. Малєєва.

— Нема у нас громадянки Довгополової,— відповів В. П. Малєєв.

— А у вашій філії фотовиїзного бюро є Довгополова? — спитали завідуючу філією Т. К. Семинську.

— Нема в нас Довгополової, — відповіла Т. К. Семинська.

— Є така на світі Довгополова, — сказав фотограф Володимир Овчарук. — Працює вона позаштатним екскурсоводом на турбазі...

Овчарук думав, що натрапив на чергового клієнта.

— Скажіть, куди вислати ці дванадцять карбованців, і ми одразу ж все уладнаємо.

Не сказали Овчаруку, куди вислати гроші. Сказали директорові фабрики фоторобіт:

— Що ж то у вашому господарстві, Валентине Петровичу, такі неподобства робляться?

— Що робляться, то робляться, — погодився директор. — Але не повинні б робитися. Слабеньке місце у нас оте фотовиїзне бюро. А треба, щоб сильне було. Промишляють під його вивіскою всякі фотографи-ділки...

Зізнання чистосердечне. Ділки промишляють. І не тільки під маркою філії, а й під її покрівлею. Організували собі у філії «ліву» філію. Тільки, що зробили Т. К. Семинська та В. П. Малєєв, щоб вони не промишляли? Видно, вони над цими «промислами» не замислювалися навіть.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

ПРОФЕСІЙНЕ

Ті кілька хвилин, що я провів сам на сам з Гафійчиною тіткою, неабияк змучили мене.

Гафійка, тільки-но познайомила нас, побігла в іншу кімнату переодягатись, а я залишився сидіти на стільці, готовий вже до неодмінних розпитів: хто такий і звідки, та де працюю, та які заробітки, і чи давно знаємо одне одного?

Але тітка мовчала.

Так пройшла неприємна хвилина. Я почував себе конче ніяково і марно намагався викликати в пам'яті бодай якусь думку, аби почати розмову.

«Хоча б сімейний альбом принесла»,— подумав я про рятівний у таких випадках засіб.

Але сімейного альбома тіточка теж не приносила.

— Скажіть, а у вас немає бажання піти разом з нами до театру? — раптом випалив я перше, що спало на думку.

— Нема і не буде,— озвалась вона, і від такої відповіді брови у мене самі собою подерлись догори.

— І-і... У вас так чисто. Мабуть, пилососа маєте? — знову подав я голос з наміром все-таки завоювати її прихильність.

— Нема і не буде.

— А холодильник? — бовкнув я.

— Нема і невідомо коли буде.

— Я вам можу дістати,— зрадів я можливості показати себе.— Звісно, якщо у вас є потреба.

— Нема і не буде,— відповіла тітка.

— І-і...— борсався я.— Ваш будинок у такому чудовому районі. Дитсадок поруч. Цікаво, чи є там вільні місця?

— Нема і не буде.

— Е-е...

Але тут увійшла Гафійка, і я замовк.

— Ну, як тобі сподобалась тіточка? — запитала Гафійка, коли ми вийшли на вулицю.

Я промовчав.

— Ти чого мовчиш? — сполошилась вона.— Щось сталося?

— Ні. Але, знаєш... Якось дивно, що б я не сказав, у неї одне й те ж: «Нема і не буде».

— А...— розсміялась Гафійка. — Вибач, забула тебе попередити. Розумієш, це у неї професійне. На роботі їй цілу добу доводиться отак відповідати людям.

— На роботі? Де ж вона працює?

— Хіба я тобі не казала? — в свою чергу здивувалась Гафійка.— Адміністратором у готелі!

Віктор ПЛАХОТНИКОВ.

СТРАШНА ПОМСТА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Мною з'ясовано, що потерпілий тиждень тому написав на обвинуваченого критичну статтю.

ПАРОДІЯ

У повоєння нам, хлоп'ятам,
Рудим, замурзаним, вухатим,
Казали часто баба й мати:
«Не йди в город, у ліс не йди!» —
«Не йди! — лякали хлопців
змалку.—
Ти краще дома посиди,
Бо ще зустрінеш там русалку,
Що випливає із води
І хлопців затяга туди».

А ми — ну й неслухняні діти! —
Любили потайки ходити
На озеро і в ліс густий;
Чи випливе русалка звідти,
Чи вискочать з кущів чорти,
В яких закручені хвости?

Чорти всю ніч аж до зорі
Пісні співають соромітні.

Так завелись чорти в селі...
Дівчат красивих похватали.
Тепер вже хлоп'яки малі
У тих чортів повиростали.

Михайло ЛИТВИНЕЦЬ.
з вірша «Чорти» (збірка «Червоний грім». В-во «Молодь», 1966 р.).

Коли я був хлоп'ям вухатим,
Мені не раз казала мати:
«Не йди в город, у ліс не йди!
Чого до лісу швендять змалку!
Ти краще дома посиди,
Бо ще зустрінеш там русалку...»
Я ж не послухав і пішов,
Собі русалку там знайшов.

Сиділи з нею непримітні,
Пісні співали соромітні,
Гасали лісом навмання,
Аж поки в березні чи в квітні,
В русалки, що була бездітна,
Не народилось чортеня.

Таке окате, волохате,
Руде, замурзане, вухате,
З-під лоба зирк на всі боки,
Й на всю горлянку, наче літнє,
Пісні співає соромітні.
Ще й загинає залюбки
Триповерхові матюки.

Я чортеня те — хап! — за вухо,
«Звідкіль, — кажу йому, —
псяюхо,
взялось ти, господи прости!..»
Воно ж кричить: «Старий, пусти!
Я хочу в ліс! Я хочу в балку!
Я хочу теж зустріть русалку!»
Й туди побігло, де чорти,
В яких закручені хвости.

Юрій КРУГЛЯК.

ПРОГНОЗ ЛЕДАРЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

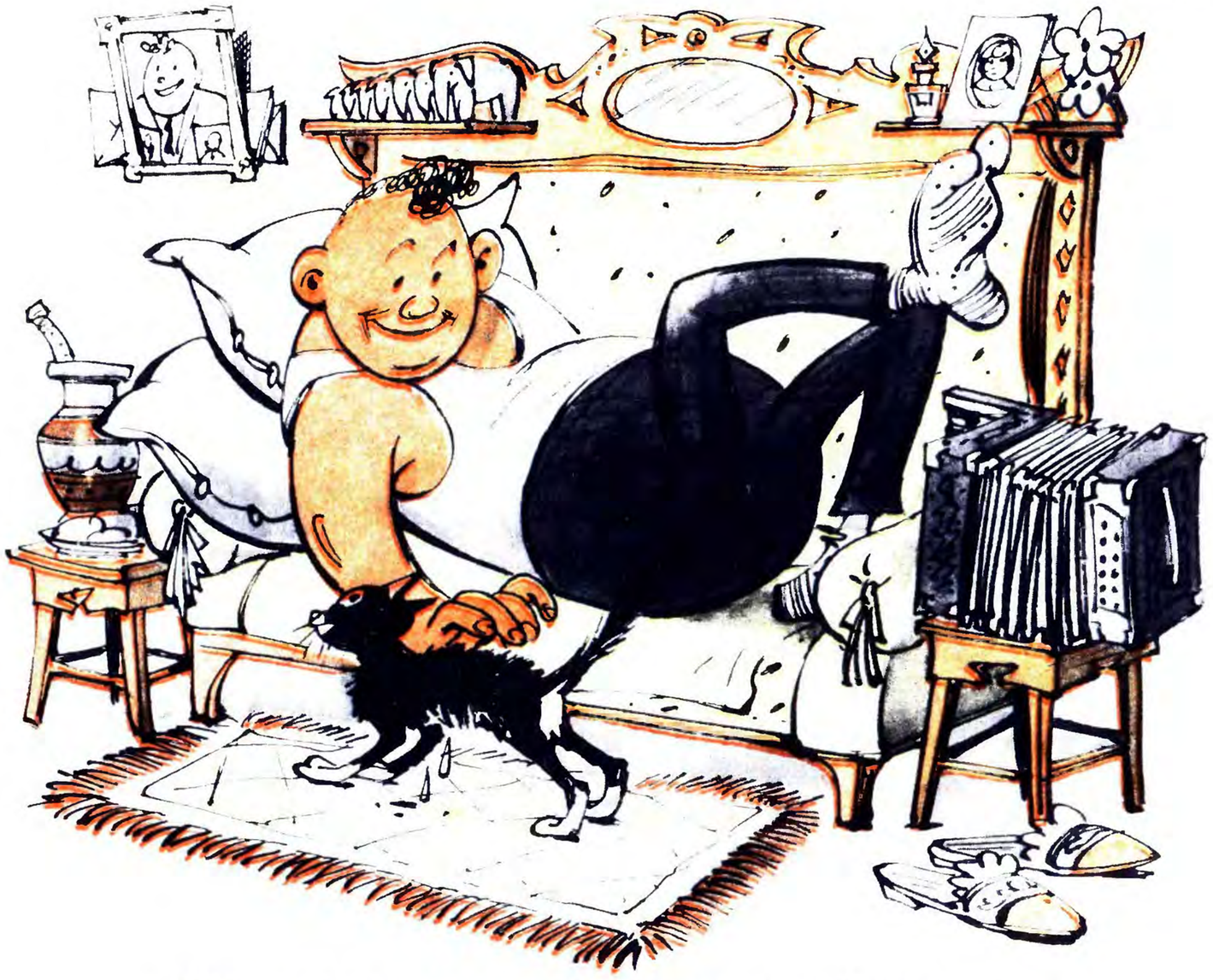

— Шерсть на котові мокра. Мабуть, уже з дахів капає...

«У зв'язку з тим, що відділ культури рекомендує Швайко Г. І. на курси, наказ № 21 про звільнення її за халатне ставлення до своїх обов'язків відмінити. Звільнити Швайко Г. І. за власним бажанням».

(З наказу).

«Останнім часом працівники міліції і прокуратури вкрай погано дивляться на крадіжку сіна. А у нас в селі кожен знає, що Марчук дві копиці украв неправильно».

(З доповідної).

«Зобов'язати завідуючих фермами худобу годувати тільки в запареному і подрібненому вигляді».

(З рішення правління колгоспу).

«Прошу сільську Раду відпустити 5 кубометрів лісу, бо я живу разом з матір'ю, а вона ось-ось розвалиться».

(Із заяви).

Страшне перо не в гусака...

«Недостаючі шкіри стягнути із завфермою Гапона П. і зоотехніка Кравець Л. по цінах, що приймає заготконтора».

(З рішення правління артілі).

«...Після закінчення школи я три роки працював на паперовій фабриці. У червні оженився. Ось на цьому і закінчується моя автобіографія».

(З автобіографії).

«Слухали жителів хутора Лукавця Петренчук Федору, Бойка Миколу про потраву їх худобою люпину та інших громадян.

Виконком сільської Ради рішив: Оштрафувати згідно акта колгоспу і заяв згаданих громадян:

1. Петренчук Федору (корова) — на 5 крб.,

2. Бойка Миколу (бичок) — на 4 крб.

Останніх суворо попередити. Штраф внести у районний Держбанк».

(З рішення).

Зібрав І. ДАНИЛЕНКО.

с. Березне,
Ровенської області.

* * *

«Прошу Вас, щоб мене прийняли на крій та шиття.

Всі обов'язки, які будуть покладені на мене, буду відноситися з честю».

(Із заяви).

Надіслав Я. ЛАГАН.

Білогірський район,
Хмельницької області.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ПІД ОДНИМ ПРАПОРОМ

Ні, це не старі архівні фотодокументи і не кадри з кінофільмів про гітлерівську Німеччину. Усе це відбувається в наші дні.

Перед портретом Гітлера стоїть група есесівців. «Хайль Пфейфер!» проголошують вони в присутності представників преси. Це — штаб чілійських фашистів на чолі з чілійцем німецько-фашистської крові «фюрером» Францом Пфейфером.

А це портрет «фюрера» каліфорнійських фашистських молодчиків (США). Він уже завів собі вусики і напустив чубчик на лоба, щоб бути схожим на свого духовного вождя. Він уже охрип, горлаючи на демонстраціях про те, що тільки біла раса має право на світове панування. І Гітлер теж починав з цього...

На трибуні фюрер американських фашистів Джордж Рокуел. Трибуну прикрашає расистське гасло «Влада білих». Прикриваючись зірчасто-смугастим прапором, він закликає на кістках чорних і червоних встановити фашистський «новий порядок». Джордж Рокуел навіть точно визначив дату встановлення «нового порядку» у США: «У 1972 році я стану президентом США»! — заявив він своїм прихильникам.

Повзе по «вільному світу» павуча свастика, а її покровителі тим часом пробують встановити «новий порядок» на в'єтнамській землі. І теж прикриваються зірчасто-смугастим прапором.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Заготівникові с. Мартинівки Ічнянського району Чернігівської області Безручку І. П. страшенно закортіло мати свій власний виїзд. Щоб добути грошей, Безручко почав завищувати ціни на товари, а згодом і мотоцикл, призначений для колгоспу, собі купив.

Пайовики написали про це до Перця.

Заступник голови Чернігівської облспоживспілки т. Руденок повідомив редакцію, що комбінатору дали по загребущих руках і зняли з роботи.

Єжи ОФЕРСЬКИЙ

ВИНАХІД ЕПОХИ

Що вже змінилися часи, то змінилися, нічого не скажеш. Розкриєш газету — аж голова обертом іде... Супутники, посланці на Місяць, електронний мозок, що не день — то новини...

А проте мушу вам сказати, про один винахід зовсім мало писали. Може, через те, що змайстрували його в чужім краю. Але в Польщі мав би слушне застосування. Я думаю про того штучного п'яницю, котрого у Відні один доктор сконструював. Ллєш у нього горілку, а він капроновою горлянкою ковтає, лампочками, що в мозку, підморгує та ще й веселу музику передає, аж поки магнітофонова стрічка не увірветься.

Скажіть же самі, чи то не винахід епохального значення? Хоч і на моїй посаді солтиса *. Кожен в селі знає, що я непитущий. Але то тільки в особистому житті — бо по службі мало не щодня мушу бути напідпитку. Не люблю... Хай мене бог скарає що ні. Печінку маю хвору, але оскільки громада мене обрала керувати селом, то підвести її не можу.

Візьмімо для прикладу минулий тиждень.

Понеділок: виходжу рано на подвір'я — їде «Варшава». Двоє по лінії тваринництва. Сідають і починають клинці підбивати, мовляв, холоднеча, то перемерзли.

Попливло півлітра... На кожну голову населення, з того, що якраз нагодилося в мою хату.

У вівторок виходжу рано — знову їде «Варшава». Четверо перемерзлих, вони ж уповноважені розповсюджувати гімнастику десятихвилинну, оту що в час роботи. Як тільки мені сказали, які саме вправи для наших Хлапковичів приготували, — без довгих розмов поставив два літри.

У середу знову «Варшава» підкотила під самісіньку хату. Об'явилися спеціалісти в справі обміну старих репродукторів на нові. За доплату. Коли, однак, виявилося, що то ми маємо доплачувати, а не вони, на захист інтересів громади знову три чвертки вилилося. Це не вельми багато, але проблема теж першорядна.

У четвер моя Зоська на коліна ставала та благала, щоб на подвір'я не виходив. Але що там багато говорити. Така доля — вийшов. Дивлюсь... Ну, не взяв би його чорт! Знову «Варшава». Привітався до прибулих та й кажу: «Варшаву» можна полюбити» *. А Зоська тим часом стіл накриває... Після шостої пляшки, коли почали на фінансові органи нарікати, я второпав, що пив помилково, бо то були проїжджі ділки, «ініціатива приватна».

У п'ятницю приїхала «Варшава» з повітового шпиталю. Мав я приступ печінки.

У суботу ввечері мене відремонтували і одіслали додому.

У неділю було трохи розваги, бо приїхала кінопересувка. Підмогоричив кінооператора, так що буде приїздити щомісяця до наших Хлапковичів. Але однак мене так ті службові випивання ослабили, що, коли пішов на фільм, не мав сили обличчям до екрана повернутись. Так дві години потилицею до нього і стояв.

Моя Зоська помчала до знахаря. Але, як по-моєму, то марні її зусилля. Механізація настільки наблизила повіт до села, що тільки механізація ж може село врятувати. Отож знову вертаймося думками до винаходу, про котрий я говорив спочатку. Подумайте самі, яке прекрасне життя мав би (я та інші солтиси), коли б можна було купити того австріяцького п'яничку.

Я собі прибутки з кожного гектара підношу, а в моїй хаті електричний алкоголік печінки повітових комісій в оборот бере. Я корівок по шиї поплескую, а мій механізований замінник за галстук п'яного як чіп інспектора бере і промовляє: «Матвійку, чи з апаратом за дружбу не вип'єм? Цик-цик чверточка, за виразку шлуночка, за камінці в печіночці, цик-цик чверточка!».

Отак-то, мої золоті та дорогі, нема тут чого розглядатися та роздумувати, лишень треба до Польщі такого цик-цик-кібернетика питущого привезти, бо то не предмет комфорту, а дуже-дуже потрібна нашим солтисам сільськогосподарська машина.

Переклад з польської
О. РЯБУХИ.

* Солтис — голова сільського самоврядування

* Рядок з популярної пісеньки.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

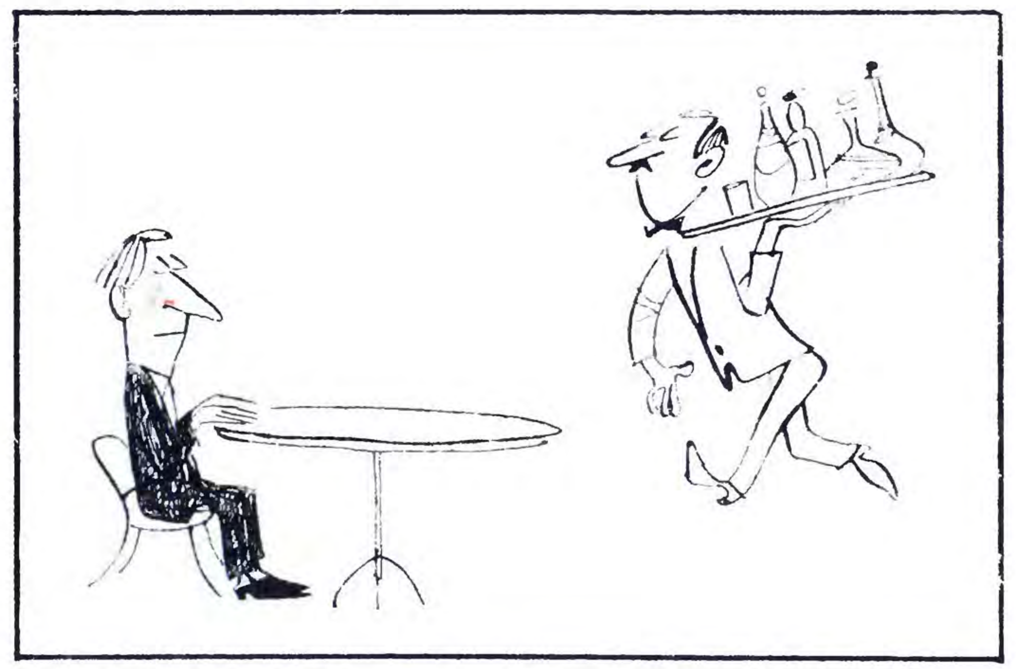

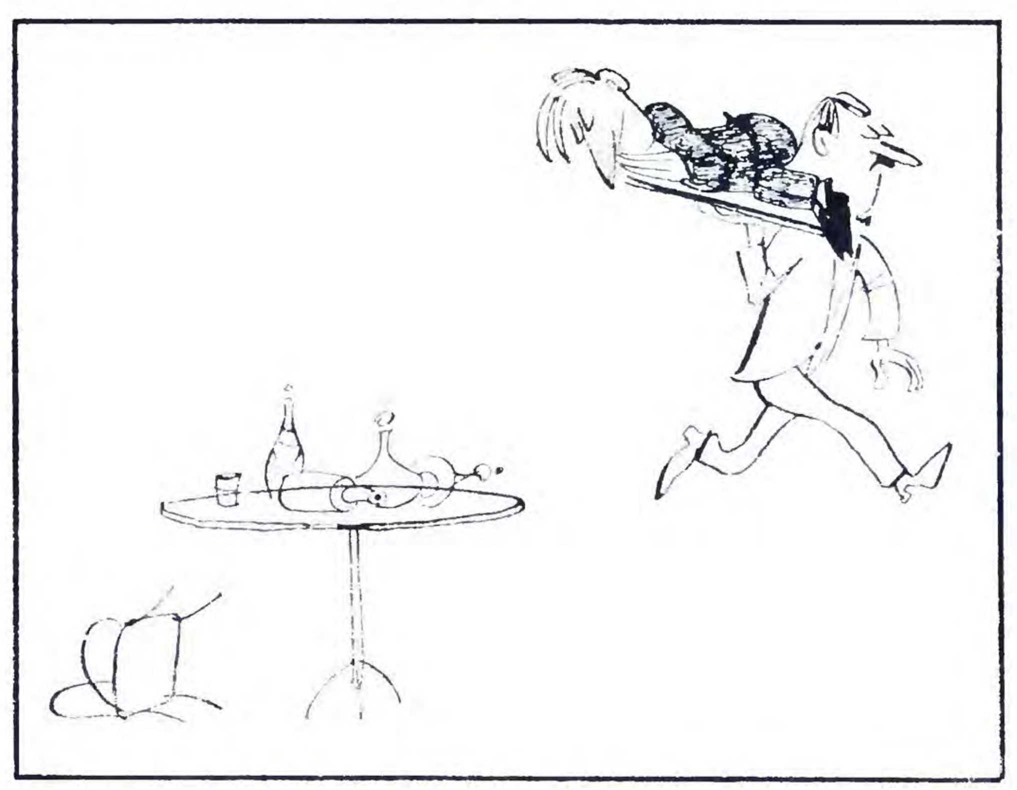

Без слів.

ДОПОВНЕННЯ ДО „ЦИДУЛИ“

«Председателю колхоза...

В связи с имевшими место случаями краж телевизоров, радиол, находящихся в домах животноводов и других помещениях колхозов и совхозов, НЕОБХОДИМО: помещения, в которых установлены телевизоры и радиолы, оборудовать надежными запорами, а окна решетками. Телевизор или радиолу закрепить под ответственность отдельному человеку под расписку, о чем нам доложить к 10 декабря 1966 года.

Начальник отдела милиции Ружинского райисполкома».

Тепер ружинські злодії, як сказав поет, «можуть спать спокійно». Міліція теж. Єдине, що турбуватиме злодіїв, — це музика з украдених радіол та технічні перешкоди під час телепередач.

Важче, звичайно, головам колгоспів та директорам радгоспів району. Перед ними дилема, що ж раніше робити? Чи купувати телевізор, чи виготовляти грати? Якщо ж є вже телевізор (радіола), то з якого металу рекомендує начальник ружинського відділення міліції грати виготовляти?

Ми особисто рекомендуємо головам (директорам), поки немає грат та «запорів», обкопати будинки для тваринників чотириметровими ровами, наповнити їх водою (бажано гарячою) та перекинути перехідні містки і пропускати любителів телепередач чи легкої музики тільки по перепустках, засвідчених начальником райвідділу міліції. Окрім цього, рови обнести колючим дротом та на випадок масового нападу «злодюг» придбати пару казанів смоли. Приміщення телефонізувати, щоб час від часу повідомляти ружинську міліцію про хід боротьби колгоспників (робітників) з викрадачами телевізорів та радіол.

Ми вважаємо, що тільки за таких умов усі спатимуть спокійно. Працівники райвідділу міліції теж.

О. ЧОРНОГУЗ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

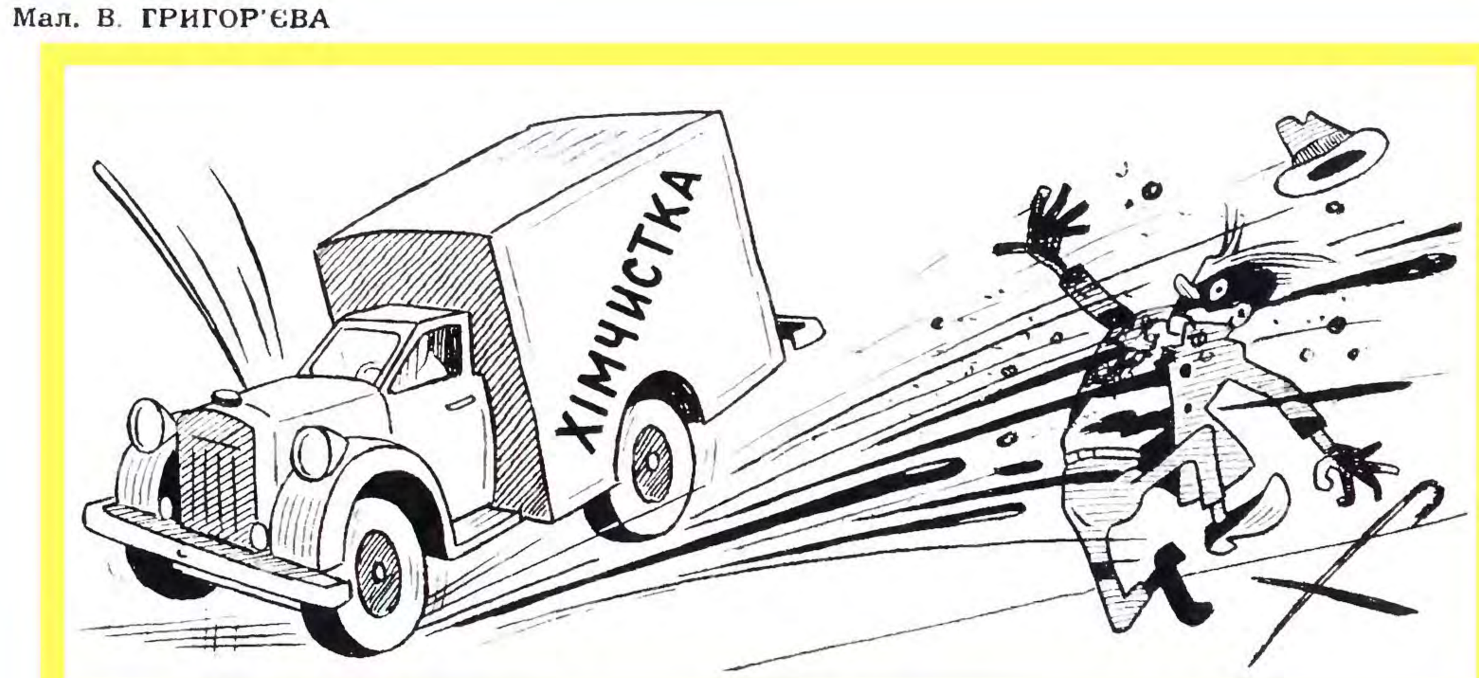

Без слів.

Що ми знаємо і чого не знаємо

МАТЕРИКИ ДРЕЙФУЮТЬ

До цього висновку прийшов доктор геології А. С. Лоутон. У своїх дослідженнях він посилається на дрейф Аравійського півострова. Швидкість цього дрейфу, який почався двадцять мільйонів років тому, становить 2 сантиметри на рік.

Але це не так. Очевидно, лише традиційна обережність вченого не дозволила докторові геології повідомити справжні факти. За нього це зробила київська газета «Молода гвардія». Описуючи в № 21 (1651) комедію виборів у фашистській Іспанії, вона, між іншим, повідомила, що ця країна нині лежить на Апеннінському півострові, а не на Піренейському, як було ще торік.

Ось яка справжня швидкість дрейфу!

СКІЛЬКИ ДНІВ У ЛЮТОМУ!

Досі ми були переконані, що місяць лютий має 28 днів і раз на чотири роки — у високосний (або ж олімпійський) рік — 29.

На жаль, ми помилялися. З кожного правила є виняток. Скажімо, на Тернопільщині лютий має 31 день! Бо 31 лютого учень Тернопільської автошколи А. К. Зелінський після хвороби став на ноги.

Що, не вірите? Але, щоб повірити, досить глянути на листок непрацездатності, виданий хворому міською поліклінікою. Там, у графі «стати до роботи» ясно написано: «тридцять першого лютого».

СЛОНИ І НОСОРОГИ

«Тваринники артілі імені Леніна Білопільського району... зобов'язалися виробити на кожні сто гектарів угідь по 115 центнерів м'яса. Їх слово завжди ділом красне.

Цими днями з відгодівлі знято і відправлено на приймальний пункт 90 бичків загальною вагою 2900 центнерів. Майже всі вони вищесередньої вгодованості»

(З № 20 (6805) сумської обласної газети «Ленінська правда»).

Шляхом нескладних арифметичних дій ми з'ясуємо, що середня вага бичка становить 32 центнери. Це вага новонароджених ссавців сімейства китових або бика-рекордсмена асканійської породи. Це ми твердо знаємо з енциклопедичних словників та спеціальних довідників

А чого не знаємо?

Не знаємо, якого саме представника земної фауни законспірувала газета під пересічним визначенням «бичок». Може, це малолітні слони або носороги.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про недоліки в побутовому обслуговуванні жителів міста Зінькова розповідалося у фейлетоні «З олівцем по Зінькову», опублікованому у № 22 журналу за 1966 рік.

Заступник голови Полтавського облвиконкому т. Барибін повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на засіданні виконкому Зіньківської міськради. Критику Перця визнано правильною.

Міськвиконком накреслив заходи для ліквідації згаданих у фейлетоні недоліків.

★ У телеграмі Діда Мороза, адресованій керуючому Житомирським будівельним трестом № 7 т. Грецькому («Перець» № 24 за 1966 р.), говорилося про те, що Новоград-Волинський м'ясокомбінат, запланований до здачі в експлуатацію ще в 1964 році, і досі не добудований.

У своїй відповіді редакції т. Грецький повідомив, що введення в експлуатацію повного комплексу м'ясокомбінату буде здійснено у III кварталі 1967 року.

Довгенько ганялися ми за радіодинаміком. І все марно. Отож уявляєш, як ми зраділи, коли у жовтні 1965 року з Котелівського райвузла зв'язку запропонували нам переказати 54 крб. і одержати динамік.

Одержали ми його і прикріпили на стовпі, біля клубу. Динамік трохи погомонів, але через кілька днів втратив голос і замовк.

Зняли його монтери для ремонту та й досі ремонтують.

Кілька разів ми зверталися до райвузла зв'язку, але начальник т. Коваленко і його заступник т. Кириченко, який відповідає за радіомережу, мовчать, як і той динамік, що висів у нас на стовпі.

Порадь нам, дорогий Перче, що нам далі робити: мовчати чи ще комусь кричати?

І. КРУТІЙ,
ст. бухгалтер колгоспу ім. Червоної Армії.

Ще як були ми маленькими школяриками, великі дяді написали білим по червоному таку таблицю:

ПокаЗчик
розміщення відділів
Шевченківської райради
депутатів трудящих
м. Києва.
Інспектор-юрІст
Прийомна інспектора по яслаМ
Інспектор по кадраМ
Інспектор по дитячиМ садкаМ.

Ми вже виросли, вивчили рідну мову і виявили, що дяді ті просто малописьменні. І почали ми писати їм, що пора б і замінити безграмотні таблиці, але шановні дяді не слухають нас. І як їм, Перче, не соромно?! Стільки живуть на світі і рідної мови досі вивчити не можуть!

Від учнів
Коля ОСИКА.

м. Київ,
101 середня школа.

Як ти поставишся до пропозиції видати у своїй бібліотеці путівник по деяких визначних місцях. Ти скажеш, що путівник — це не гумористична, а довідкова література. А то, Перче, як які довідники. Трапляються й такі, що збірник анекдотів нагадують.

Візьмімо, приміром, адміністративну точку Біличі. Таких точок у радіусі десяти кілометрів у нас три. У Києві—селище Біличі (Жовтневий район), у Києво-Святошинському районі — станції Біличі та Ново-Біличі. А от всі білицькі організації, установи й підприємства (а їх, до речі, чималенько) треба, виявляється, шукати не в Біличах, а в... селищі ім. Коцюбинського.

От і спробуй, доведи, що це не гумор!

З. ВОЛОДЬКО.

Була у нас до тебе одна телефонна розмова, та, на жаль, не мали ніякої змоги подзвонити. У нашому селі, коли б, не дай боже трапилась пожежа, то й тоді подзвонити нема звідки.

Багато про це останніми роками говорилося, навіть у пресі писалося. Кінець кінцем — дійшло. Прийняв, нарешті, виконком Сосницької районної Ради постанову — телефонізувати село Рудню не пізніше 1 вересня 1966 року.

Тепер, спасибі райвиконкому, у нас діло пішло на лад. Хоч, правда, телефону ще й досі нема, зате маємо постанову. Якщо її згорнути трубкою і крикнути, то, кажуть, далеко чути...

М. ЛОСЬ.

с. Рудня
Сосницького району
Чернігівської області

Зроби таку ласку, надрукуй портрет Ф. З. Півторака — завідуючого Корсунківським фельдшерсько-акушерським пунктом. Може, хоч таким чином нам пощастить з ним познайомитись. А то у нас хворі цілими днями полюють за цим медичним світилом, а побачити його рідко кому щастить.

Якщо, Перче, це одне з тих світил, що їх взагалі неозброєним оком бачити не можна, то ми згодні обміняти його на земне і більш видиме створіння. От тільки не знаємо, хто оформить такий діловий обмін, бо Черкаський облздороввідділ чомусь за це братися не хоче.

І. ЗОЗУЛЯ.

с. Корсунка, Тальнівського району,
Черкаської області.

Мати справу з бюрократами — для тебе не новина. Але ми рекомендуємо тобі не рядових, а, як кажуть, бюрократів на вищому технічному рівні.

Поміркуй сам, і нехай поміркують твої читачі!

Надіслали ми в газову контору м. Слов'янська Донецької області службового листа. На конверті зазначили: «вул. Свердлова, 13». Одначе наш лист, як бумеранг, зробивши величезну кульбіту, повернувся до Києва з супровідною поштовою довідкою з Слов'янська. У тій довідці чорним по білому написано:

«Причина невручения: Славянскгаз выбыл по адресу: ул. Чубаря, 28. 11/II-67 г.»

Логіка підказує: так і передайте ж листа на вул. Чубаря, 28.

Так ні. Формалістам логіка ні до чого, тут бездоганно спрацював бюрократичний механізм.

Хіба, дорогий Перче, не так?

Працівники Головгазу Міністерства комунального господарства УРСР.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 7 (761)
(на украинском языке).

Підписано до друку 18.III. 1967 р.
Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08908. Зам. 01247. Тираж 750.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Індекс 74393

СЕМ-«МИРОТВОРЕЦЬ»